

gift, råd og nævn eller andet. Man har jo altid mulighed for, også ved råd og nævn, efterfølgende at indbringe en sag for domstolene.

Til hr. Frank Aaen vil jeg sige, at der jo som regel er en grund til, at man ønsker at behandle en sag ved voldgift. Nogle gange er det, fordi det er hurtigere at gå den vej end via det almindelige retssystem, andre gange fordi man faktisk ønsker, at der er nogle ting, som ikke skal frem i offentligheden. Det kan f.eks. være forretningshemmeligheder.

Jeg ser ikke noget retssikkerhedsmæssigt betænkeligt i, at ikke alle sager kommer frem som åbne sager. Det ser jeg ikke noget problem i. Det er parternes egen afgørelse. Hvis man kan blive enige om, at en sag bliver afgjort ved voldgift, så er det fint nok for os.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Til fru Gitte Seeberg: Nu er det jo faktisk sådan, at en meget vigtig kilde til hele vores vurdering af, hvordan love og regler skal tolkes, er det, der kommer fra domstolene. Derfor er det selvfølgelig et problem, hvis alt for mange afgørelser flyttes fra domstolene og dermed i åbenhed ind i lukkede forsamlinger, hvor ingen har indsigt.

Med hensyn til det med, at det er parternes egen sag: Ja, det kan man jo godt have som betragtning. Jeg kender en sag, der er afgjort ved en voldgift, hvor jeg vil påstå, selv om jeg aldrig kunne få det bevist, at en erstatningssag vedrørende et værfts byggeri af boreplatforme, som røg ind i nogle problemer, blev forligt, fordi man så fik lukket et værft et andet sted i Danmark.

Det, jeg snakker om, er A.P. Møller, der havde en erstatningssag imod Aalborg Værft vedrørende bygning af boreplatforme. Og jeg er helt hundrede procent sikker på, at den blev forligt på en måde, der for værftets ejere var meget var fordelagtig, mod at man så samtidig lukkede værftet i Aalborg.

Jeg kan ikke bevise det, men det er da ærgerligt, at vi ikke har indsigt, og det var, fordi denne her sag blev klaret ved en voldgift.

Anne Baastrup (SF):

Da hr. Aage Frandsen ikke kan være til stede, skal jeg læse hans tale op.

SF havde gerne set, at der ikke havde været behov for forslaget, idet SF havde håbet på, at dommerne af sig selv eller Domstolsstyrelsen havde begrænset mængden af bijob, men da det

te ikke er sket, støtter SF principperne i forslaget.

SF lægger helt afgørende vægt på domstolernes og dommernes integritet. Derfor lægger SF afgørende vægt på, at der ikke er så meget som en risiko for, at dette kan antastes. Derfor er dommernes mange bijob ikke uden problemer.

SF mener, at det er vigtigt, at sagsbehandlingen ved domstolene ikke trækker unødigt ud, hvilket der er en risiko for, når mange dommere, ikke mindst højesteretsdommere, har meget arbejde ved siden af.

SF finder det helt unødvendigt, at højesteretsdommere medvirker i en række sager uden for Højesteret, f.eks. i forbindelse med forskellige typer af voldgifter. Den slags sager kunne sagtens overlades til andre jurister, eksempelvis advokater.

Derfor synes SF, det er rigtigt, at der indføres en maksimumgrænse for, hvor store biindtægterne må være, suppleret med en liste over, hvilke opgaver det forventes, at dommerne, og især højesteretsdommerne, kan bruge tiden til i form af bijob. Derfor vil SF opfordre justitsministeren til at tage kontakt til Domstolsstyrelsen herom med henblik på at finde en løsning.

Sonja Albrink (CD):

Enhedslisten har ladet Rigsrevisors notat om problemstillinger i forbindelse med højsteretsdommeres bibeskæftigelse optrykke som et bilag til dette forslag, og dette er absolut et notat, som bør mane til en vis eftertanke, og det er også derfor, denne debat er meget relevant i dag.

Notatet viser jo, at det er højesteretsdommere, som sidder på langt størstedelen af dommeres bibeskæftigelser, og selv inden for Højesteret er der en bemærkelsesværdig skæv fordeling.

Nu er det imidlertid ikke alt i denne verden, som bør reguleres fra centralt hold, men det gør da et vist indtryk, at Rigsrevisor rent faktisk konkluderer, at retssikkerhedsmæssige og habilitetsmæssige hensyn bør føre til ophør af bibeskæftigelser, som ikke vedrører det offentliges helt særlige interesse eller undervisnings- og forfattervirksomhed.

Også for CD er det af helt central betydning, at der ikke kan sættes en finger på danske dommeres habilitet, og at der ikke ved de danske domstole er unødvendige ventetider.

Spørgsmålet fra CD i relation til dette her forslag er derfor, i hvor høj grad dommeres bier-